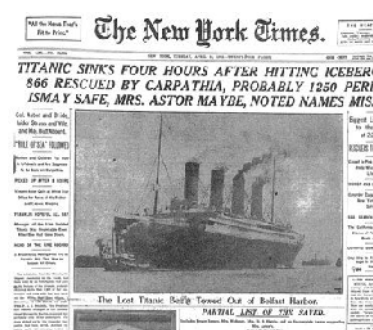
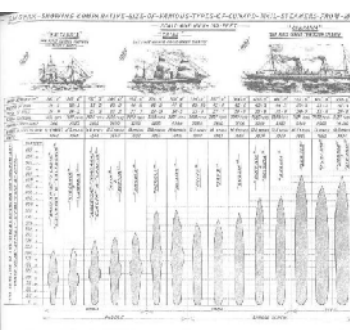

Cursus Narratieve analyse

samengesteld door dr. F.M.R.C. Basten

[campus]OrléoN

2011

- Module 1. Narratieve theorie
- Module 2. Maken van een onderzoeksdesign
- Module 3. Narratief interviewen
- Module 4. Analyse van het wat
- Module 5. Analyse van het wie
- Module 6. Analyse van het hoe
- Module 7. Rapporteren van narratief onderzoek
- Module 8. Didactiek van narratieve analyse

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor contact: info@campusorleon.nl.

Analyse van het wat

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
1. Wat is een “wat”?	4
1.1. Thema's	4
1.1.1. <i>Gebeurtenissen</i>	5
1.1.2. <i>Beschrijvingen</i>	6
2. Wat is waar?	9
3. Waar zijn de kaders?	11
3.1. Holistische lezing	11
3.2. Categoriele lezing	11
3.3. Inter-rater en Intra-rater reliability	12
4. Hoe ga ik coderen?	14
4.1. Open en meer gesloten coderen	14
4.1.1. <i>Open coderen</i>	14
4.1.2. <i>Tussenstap: controle</i>	16
4.1.3. <i>Patrooncodes: verbanden leggen</i>	17
4.1.4. <i>Meer gesloten coderen</i>	17
4.2. Mogelijke wat-codes	18
4.2.1. <i>Gebeurtenissen</i>	19
4.2.2. <i>Beschrijvingen</i>	19
4.3. Codeerschema	20
4.4. Inter-rater en Intra-rater reliability	20
5. Oefeningen	23
Literatuurlijst	24
Bijlage	25

Voorwoord

Als het om vorm en inhoud gaat, dan wordt in de taalkunde aangenomen dat naarmate een woord of verhaal groter is, het des te meer inhoud reflecteert en het dus belangrijker is of wordt verondersteld. Zo is een probleem minder groot als een problematiek en dus ook minder belangrijk. Let wel, het gaat erom hoe belangrijk de verteller het probleem vindt of wil dat wij het probleem vinden, niet om hoe groot het probleem daadwerkelijk is. Veel taal produceren is dus een strategie om lang de aandacht op jezelf te vestigen en daardoor belangrijk te zijn, of om lang de aandacht op je verhaal te houden en daardoor het belang van dat verhaal te onderstrepen. Het kan voorkomen dat de overeenkomst tussen vorm en inhoud door verteller en publiek gedeeld worden. Dan is de hoeveelheid taal functioneel. Soms heeft een verhaal gewoon tijd nodig om verteld te worden – niet alles is in een *elevator pitch* samen te vatten – en soms is de verteller een begenadigd spreker die een publiek lang weet te boeien. Het komt daarentegen ook wel eens voor dat je mensen heel veel hoort zeggen, maar als je goed luistert eigenlijk helemaal niet zo veel hoort vertellen. Of dat je een lijvig rapport leest en geen idee hebt waar het nu eigenlijk over gaat. Veel taal produceren en weinig vertellen kan dan een strategie zijn om te verhullen dat je eigenlijk geen verhaal hebt. Waarom dan toch aan het woord zijn? Dat komt omdat spreektijd verbonden is aan macht. Wie het langst aan het woord is, heeft het het meest voor het zeggen. Soms wordt die spreektijd ingenomen, maar soms ook toebedeeld. Van sommige mensen wordt verwacht dat ze een verhaal hebben, bijvoorbeeld meteen na een ingrijpende gebeurtenis. Een tsunami in Japan? Meteen wordt er een microfoon onder de neus geduwd van een politicus die ons moet vertellen wat er gebeurd is en vooral ook, waarom en wat het voor ons betekent. Een Arabische lente? Aan de lopende band worden de experts aangeschoven aan tafel bij Pauw & Witteman, De wereld draait door en wat al dies meer zij. De EHEC-bacterie? *In no time* zien we de minister van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie overal opduiken met samenvattingen van zijn gesprekken met collega's die het blijkbaar ook nog even niet weten. De verdeling en soms ook het opdringen van spreektijd ligt aan de media-samenleving van vandaag de dag (het daadwerkelijk pakken van spreektijd is zo oud als macht zelf). Blijkbaar zijn we hongerig naar nieuws, willen we weten wat er waarom gebeurd is en hoe we dit zelf ook zouden kunnen of – vaker nog – kunnen voorkomen. Je bent getuige van *real time* de vorming van narratieven zich voor je ogen en in je oren ontspinnen. Maar een echt verhaal? Dat kunnen we waarschijnlijk pas veel later gaan reconstrueren. We weten vaak wel *dat* er iets gebeurd is, maar niet precies *wat*. En zonder dat wat is er geen verhaal. Wel veel speculatie. In een narratieve analyse is dat niet minder interessant, maar je doet er goed aan om wat je hoort en ziet kritisch tegen het licht te houden van waar het nu eigenlijk over gaat. Hoor je veel maar wordt er weinig verteld, dan wordt er misschien gebruikgemaakt van de kracht van de herhaling en die wordt als stijlfiguur eerder ingezet om te overtuigen dan te vertellen, dus een mening te geven in plaats van iets mede te delen. Oorzakelijkheid wordt niet getoetst maar als bewezen, vaak prikkelende stelling geponeerd, waarbij ook niet zelden een zondebok wordt aangewezen. De frisse zomer van 2011? Daar zal de Taliban wel achter zitten! Mijn rekening leeg? De Grieken! Bij een analyse van het wat ga je eigenlijk terug naar het eerste begin: wat is het onderwerp van het narratief? En omdat het om narratieven gaat, is dat onderwerp in eerste instantie de gebeurtenis die de verteller te berde brengt en pas in tweede instantie de manier waarop diezelfde verteller de gebeurtenis reconstrueert. Omdat gebeurtenis en reconstructie ervan niet gemakkelijk uit elkaar zijn te houden tijdens het luisteren, is het des te belangrijker ze in de analyse gescheiden te houden. Daarom ook is deze cursus zo opgebouwd dat het wat, wie en hoe in een verhaal apart bekeken worden.

dr. F.M.R.C. Basten